

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **Národní technické muzeum**, se sídlem Kostelní 42, Praha 7, zastoupen Mgr. Markem Nemethem, advokátem se sídlem Opletalova 55, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 681/12-1700-105171, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2014, č. j. 11 Af 46/2012 – 28,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2014, č. j. 11 Af 46/2012 - 28, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Platebním výměrem ze dne 4. 11. 2011, č. j. 494127/11/001986109392, byl žalobci (dále „stěžovatel“) vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 5.720.180 Kč. Porušení rozpočtové kázně se měl stěžovatel dopustit tím, že v rozporu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále „zákon o veřejných zakázkách“), účelově rozdělil veřejnou zakázku spočívající v dodávce a poskytování IT služeb společností SUMA spol. s r. o., když s danou společností uzavřel samostatné smlouvy o auditu, poskytování servisu a kupní smlouvu. Proti platebnímu výměru podal stěžovatel odvolání, na jehož základě byl rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jehož působnost převzalo od 1. 1. 2013 Odvolací finanční ředitelství v Brně (dále „finanční ředitelství“), ze dne 31. 8. 2012, č. j. 681/12-1700-105171, platební výměr změněn tak, že částka, kterou byl stěžovatel povinen odvést do státního rozpočtu, byla snížena na 5.636.180 Kč. Důvodem byla skutečnost, že v případě smlouvy o auditu se stěžovatel dělení zakázky nedopustil.

Rozhodnutí finančního ředitelství napadl stěžovatel správní žalobou, v níž především tvrdil, že zákon byl porušen až po překročení finančního limitu dvou milionů korun bez DPH, který zákon stanoví pro zakázky malého rozsahu. Uvedl, že za IT služby tak mohl nesprávně uhradit jen částku 3.320.180 Kč (stěžovatel měl pravděpodobně na mysli částku 3.720.180 Kč). Rovněž namítal, že z celkového součtu dodávek IT služeb měla být vyloučena ta plnění, která realizoval skrze zadávací řízení na tzv. elektronickém tržišti. Dle stěžovatele se navíc v případě smluv o koupi, servisu a auditu jedná o plnění jiného charakteru, a nelze proto automaticky usuzovat na porušení zákona o veřejných zakázkách. Nebylo ani doloženo, že se jednalo o úmyslné dělení veřejné zakázky. V závěru finančnímu ředitelství vytkl, že nebyly provedeny veškeré důkazy, které v řízení navrhnul (výslech svědků a listinné důkazy).

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) zamítl správní žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 21. 3. 2014, č. j. 11 Af 46/2012 – 28, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností.

Městský soud se ztotožnil s finančním ředitelstvím, že každá veřejná zakázka musí být posuzována v daném kontextu z hlediska věcného, místního, časového a funkčního. V daném případě byl předmětem zakázek nákup softwaru a hardwaru, servisního materiálu a vlastního servisu, přičemž audit sloužil jako podklad pro rozhodování, jaké vybavení nakoupit. Městský soud proto dovodil, že podmínka věcné, časové a funkční souvislosti byla splněna, a jednalo se tudíž o jednu veřejnou zakázku v celkové hodnotě 5.636.180 Kč, která neměla být rozdělena.

Vzhledem k objemu veřejné zakázky, městský soud odmítl argumentaci, že některé dodávky byly realizovány skrze elektronické tržiště. Městský soud uvedl, že celková hodnota zakázky eliminuje povinnost stěžovatele zadat ji prostřednictvím tohoto nástroje, neboť tímto způsobem mohou postupovat pouze zadavatelé v případě zakázek do dvou milionů Kč.

Ani městský soud neshledal důvody pro provedení stěžovatelem navržených důkazů ve správním řízení, neboť tyto návrhy stěžovatel učinil veden nesprávnou úvahou o významu provedeného zadávacího řízení na elektronickém tržišti. Proto, ačkoli se finanční ředitelství s návrhem náležitě nevypořádalo, nemělo toto procesní pochybení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 7. 4. 2014 napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., přičemž z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatňuje rovněž důvod dle písm. d) tohoto ustanovení.

Nejprve uvádí, že od městského soudu neobdržel výzvu k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání. Domnívá se proto, že ústní jednání mělo být ve věci nařízeno.

pokračování

Obdobně jako ve správní žalobě namítá, že zákon o veřejných zakázkách mohl porušit pouze v částce, která převyšuje dva miliony Kč bez DPH, což je hranice pro zakázky malého rozsahu. Upozorňuje, že touto argumentací se městský soud vůbec nezabýval a rozsudek je v této části nepřezkoumatelný. Stěžovatel se domnívá, že v dané věci nejde primárně o výklad jednotlivých smluv, ale o provedené plnění, které je u každé smlouvy odlišné.

Argumentuje rovněž tím, že některé zakázky byly zadány prostřednictvím elektronického tržiště a v tomto směru trvá na námitkách uplatněných již v žalobě.

Stěžovatel však především nesouhlasí se závěrem městského soudu ohledně navržených důkazů ve správním řízení. Zdůrazňuje, že správnímu orgánu navrhnul jako důkaz zápis z výběrového řízení na zajištění správy počítačové sítě, nabídku společnosti SUMA spol. s r. o., nabídku společnosti Balcom a označil svědky – Ing. O. R., Ing. D. Ř., J. G. a Mgr. M. J., kteří se na zakázce přímo podíleli. Rozporuje názor, že svědky navrhl s ohledem na nesprávný právní názor, přičemž upozorňuje, že neprovedením výslechů došlo k pochybení při zjišťování skutkového stavu. Zdůrazňuje, že městský soud v tomto směru považoval postup správního orgánu za chybný a přesto napadené rozhodnutí nezrušil. Stěžovatel má za to, že jmenování svědci mohou nejlépe dosvědčit, jakým způsobem byla provedena jeho představa o předmětu a ceně plnění.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 28. 5. 2014. Odkazuje na svá předchozí vyjádření a ztotožňuje se s názory městského soudu. Zdůrazňuje, že stěžovatel rozdělil spolu související dodávky, které měly charakter věcné, časové a místní souvislosti, přičemž upozorňuje, že uzavřel smlouvy jen s jedním dodavatelem. Má za to, že rozsudek městského soudu je řádně odůvodněn a reaguje na veškeré námitky stěžovatele. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2002, sp. zn. I. ÚS 54/01, připomíná, za jakých okolností nemusí soud vyhovět všem důkazním návrhům účastníků. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

K vyjádření žalovaného podal stěžovatel repliku, která však nepřinesla žádnou novou argumentaci podstatnou pro posouzení věci.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední

povinnosti.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval argumentací, která se vztahuje ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V tomto ohledu stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku a vadu řízení spočívající v tom, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, ačkoli mu výzva k vyjádření, zda s tímto postupem souhlasí, nebyla doručena.

Dle stabilní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003-59) způsobuje rozhodnutí soudu o věci bez nařízení jednání, aniž by byla žalobci řádně doručena výzva k vyslovení souhlasu s takovým postupem, vadu řízení, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je proto důvodem pro jeho zrušení. Účastníku totiž nelze upřít právo na projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, jak je mu garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tento princip je součástí práva na spravedlivý proces a byl několikrát akcentován i Ústavním soudem (blíže k tomu např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 57/94 ze dne 2. 2. 1995 nebo sp. zn. IV. ÚS 97/94 ze dne 20. 2. 1995). Nejvyšší správní soud však zjistil, že k takovému pochybení v posuzované věci nedošlo. Soudní spis obsahuje na čísle listu 11 usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku za správní žalobu. Součástí tohoto usnesení je rovněž výzva k vyslovení souhlasu rozhodnout věc bez nařízení jednání včetně příslušného poučení dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Usnesení obsahující předmětnou výzvu bylo doručeno do datové schránky tehdejšího zástupce stěžovatele dne 26. 11. 2012. Stěžovatel ve lhůtě dvou týdnů od doručení, a ani později, na výzvu nereagoval a tudíž platí fikce souhlasu stěžovatele dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání. Tím je posuzovaná námitka spolehlivě vyvrácena a městský soud tedy nepochybil, když ústní jednání nenařídil.

Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dále směřuje námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku. Stěžovatel pokládá rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný v důsledku nevypořádání námítky, že porušení rozpočtové kázně mohlo nastat až od částky přesahující dva miliony Kč – tedy od částky vyšší, než je maximální hranice pro zakázky malého rozsahu.

Problematické nepřezkoumatelnosti rozsudku se věnuje celá řada rozhodnutí zdejšího soudu. V této otázce je tedy judikatura již zcela konstantní a podrobně specifikuje, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírali-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Nepřezkoumatelný je rovněž rozsudek, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

V daném případě byla námitka, že porušení rozpočtové kázně připadá v úvahu až od částky převyšující dva miliony Kč, součástí stěžejní části stěžovatelovy argumentace. Tuto námitku však městský soud dostatečným způsobem nerefletoval, respektive se

pokračování

zaměřil, na jiných místech odůvodnění rozsudku, na aspekty související s důsledky posuzování správnosti zadání veřejné zakázky. Městský soud pouze obecně uvedl, proč pokládá názor o porušení rozpočtové kázně za opodstatněný. V souladu s § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“) činí odvod za porušení rozpočtových pravidel spočívajících v neoprávněném použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu částku, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena. Je proto nezbytné zohlednit, zda vyměřený odvod skutečně odpovídá výši neoprávněně čerpaných prostředků. Platí, že v případě oprávněného čerpání alespoň části prostředků by bylo nezbytné odvod do státního rozpočtu příslušným způsobem upravit. Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 Afs 107/2008-100, jehož právní věta zní: *„Stanoví-li § 44 odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, ... povinnost odvést při porušení rozpočtové kázně zpět do státního rozpočtu odvod ve stejné výši v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, je při stanovení výše takového odvodu třeba zohlednit, že část peněžních prostředků byla čerpána v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami, a rozlišovat mezi oprávněně a neoprávněně čerpanými peněžními prostředky.“* Právě takového rozlišování se stěžovatel dožadoval na základě názoru, že do částky dvou miliónů korun bez DPH hodnoty zakázky nebylo vlastně možné rozpočtová pravidla porušit. Městský soud však tuto skutečnost do své úvahy nikterak nepromítl. Správné stanovení výše odvodu představuje jeden za stěžejních aspektů v případech úvah o porušení rozpočtové kázně. Za tohoto stavu rozhodně nebylo na místě, aby soud stěžovatelu námitku prakticky ignoroval a vystačil si s plochým konstatováním, že k porušení rozpočtové kázně došlo, a to bez ohledu na správnost uvedeného názoru stěžovatele. Městský soud měl náležitě vysvětlit, zda byla rozpočtová kázeň porušena v celém objemu finančních prostředků vyplacených za správu počítačové sítě, či jen v části přesahující limit pro zakázky malého rozsahu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud pochybil, když shora uvedenou námitku nevypořádal, a napadený rozsudek tak zatížil vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Zároveň je na tomto místě vhodné poznamenat, že systém správního soudnictví je založen na dvojinstančním kasačním principu, a proto se nemohl uvedenou námitkou zabývat ani zdejší soud. V opačném případě by totiž nepřipustně nahrazoval úvahu městského soudu a zmíněný kasační princip by popřel. Rozhodně je třeba zdůraznit, že správné řešení právní a skutkové podstaty stěžovatelu námitky nelze v žádném případě předjímat. Právě její posouzení bude totiž úkolem městského soudu v dalším řízení.

Za daného stavu se musel zdejší soud zabývat otázkou, zda je oprávněn odpovědět na některé další námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti. Řešení této situace je podrobně popsáno v usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS. V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil, že *„krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro*

další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námítky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné“. Rovněž nyní posuzovaná kasační stížnost obsahuje námítky, které se týkají přezkoumatelných závěrů městského soudu a jsou od výše uvedené problematiky dostatečně oddělitelné. Nejvyšší správní soud má zároveň za to, že jejich řešení je podstatné pro další fázi řízení ve věci, a tudíž je namístě se jejich důvodností zabývat.

Stěžovatel mimo jiné namítal, že jeho postupem nedošlo k úmyslnému dělení veřejné zakázky. Argumentuje, že předmět smlouvy o koupi hardwaru a softwaru se diametrálně odlišuje od smlouvy o zpracování auditu a poskytování servisu. Nejednalo se tudíž o jednu veřejnou zakázku.

Judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se k dělení veřejných zakázek vychází z předpokladu, že pro zjištění, zda je konkrétní plnění ve prospěch zadavatele jedinou veřejnou zakázkou nebo několika jednotlivými veřejnými zakázkami, je rozhodující věcný charakter takového plnění; poptává-li zadavatel plnění svým charakterem totožné či obdobné (např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zadavatele v témže časovém období a za týchž podmínek co do charakteru plnění), pak takové plnění musí zadávat jako jedinou veřejnou zakázku podle zákona o veřejných zakázkách. V případě zadávání takové jediné veřejné zakázky přitom není vyloučeno připustit podávání nabídek jen na její jednotlivé části (blíže k tomu např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 2 Afs 55/2010-173). Vzhledem k tomu, že v případě smlouvy o zpracování auditu finanční ředitelství konstatovalo, že se stěžovatel dělení zakázky nedopustil, zaměřil se Nejvyšší správní soud na souvislosti mezi zakázkami, z nichž vzešla smlouva kupní a smlouva o poskytování servisu.

Ze správního spisu vyplynulo, že výše uvedené smlouvy byly uzavřeny na základě výběrového řízení na zajištění správy počítačové sítě stěžovatele. Ve spise je rovněž založena nabídka společnosti SUMA spol. s r. o., která obsahuje několik variant smluvního vztahu. Součástí všech variant je dodávka hardwarového a softwarového vybavení. Se společností SUMA spol. s r. o. byla nakonec uzavřena smlouva o poskytování servisu č. NTM-08-06, přičemž dle bodu 1.3.9 smlouvy představuje poskytování servisní činnosti i dodávky hardwaru a softwaru. Smlouva byla uzavřena dne 1. 6. 2008 na zkušební dobu třech měsíců. Následně byla se společností SUMA spol. s r. o. uzavřena kupní smlouva č. NTM/2008/08/01, která vzešla z výběrového řízení prostřednictvím elektronického tržiště. Obsahem smlouvy byly průběžné dodávky hardwaru a softwaru po dobu dvou let od jejího podpisu – tedy do 7. 8. 2010. Po vypršení zkušební doby, sjednané v první smlouvě o poskytování servisu, byla se společností SUMA spol. s r. o. uzavřena navazující smlouva s obdobným obsahem, ale na dobu od 1. 9. 2008 do 30. 4. 2011. Předmětem smlouvy byly mimo servisní činnosti i dodávky hardwarového a softwarového vybavení. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že uzavřené smlouvy obsahovaly plnění svým charakterem totožné, neboť obsahovaly explicitní závazek prodávajícího, respektive poskytovatele, dodávat stěžovateli po dobu platnosti smlouvy hardwarové a softwarové vybavení. Zároveň se obě smlouvy časově překrývají. S jistou mírou zjednodušení tak lze konstatovat, že uzavřené smlouvy realizovaly jedinou veřejnou zakázku spočívající ve

pokračování

správě počítačové sítě, respektive její údržbě a obnovování. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že se smlouvy liší svým předmětem, lze poznamenat, že takový závěr nelze přijmout jednoznačně a z pohledu zákona o veřejných zakázkách je podstatné, zda spolu jednotlivá plnění věcně, časově a místně souvisí. Tato souvislost je přitom z obsahu smluv jasně patrná – mimo jiné se jednalo o dodávky hardwaru a softwaru pro stejného zadavatele v prakticky shodném časovém rámci. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s finančním ředitelstvím i městským soudem, že se jednalo o jedinou veřejnou zakázku v celkové hodnotě 5.636.180 Kč.

Vypořádat lze rovněž kasační námitku, že do celkového součtu uskutečněných dodávek neměla být započítána plnění, která vzešla z výběrového řízení prostřednictvím elektronického tržiště.

V době, kdy stěžovatel zadával zakázku prostřednictvím elektronického tržiště, byl tento způsob zadávání upraven usnesením vlády ČR č. 683/2002, o opatřeních ke koordinovanému vynakládání finančních prostředků na informační a komunikační technologie. Toto usnesení zavedlo povinnost používat elektronické tržiště veřejné správy k nákupu informačních a komunikačních technologií v případě, kdy předpokládaná hodnota nepřesáhne maximální hranici pro veřejnou zakázku malého rozsahu. V rozhodné době zákon o veřejných zakázkách určoval pro zakázku malého rozsahu horní hranici předpokládané hodnoty, v případě dodávek či služeb, částkou dvou milionů Kč bez DPH (viz § 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). V daném případě však stěžovatel nedoložil, že by před zadáním veřejné zakázky stanovil její předpokládanou hodnotu v souladu s § 13 zákona o veřejných zakázkách, a není proto zřejmé, z čeho vycházel při rozhodování, který druh zadávacího řízení zvolit. Skutečná výše vynaložených prostředků ovšem dokládá, že by předpokládaná hodnota zakázky musela několikrát přesáhnout limit pro zakázky malého rozsahu, a tudíž by nemohla být zadána prostřednictvím elektronického tržiště. Takovou možnost zadávání by stěžovatel neměl ani v případě, kdy by zakázku rozdělil na dílčí části ve smyslu ustanovení § 98 zákona o veřejných zakázkách. Platí totiž, že *„[j]e-li veřejná zakázka rozdělena na části, je pro stanovení předpokládané hodnoty rozhodující součet předpokládaných hodnot všech částí veřejné zakázky“*. Součet předpokládaných hodnot by částku dvou milionů Kč pochopitelně přesáhl také.

V souladu s názorem finančního ředitelství i městského soudu tak lze konstatovat, že stěžovatel nemohl danou zakázku (ani její části) zadávat prostřednictvím elektronického tržiště, neboť celková výsledná částka několikrát přesáhla hranici pro zakázky malého rozsahu. Tím, že stěžovatel předpokládanou hodnotu veřejné zakázky nestanovil, respektive nedoložil opak, navíc porušil ustanovení § 13 zákona o veřejných zakázkách a princip transparentnosti, který je zakotven v § 6 tohoto zákona. V tomto dílčím posuzovaném smyslu nebyl tedy důvod z částky vyměřené žalovaným vyloučit plnění vzešlá ze zadávacího řízení prostřednictvím elektronického tržiště.

Poslední námitka, kterou se musel Nejvyšší správní soud zabývat, spočívá v přesvědčení stěžovatele, že městský soud pochybil, když neprovedl dokazování výsledkem jím navržených svědků.

Rozhodnutí, které z navržených důkazů soud provede a které nikoliv, je podle § 52 odst. 1 s. ř. s. výlučně na úvaze soudu, přičemž platí, že soud by měl dostatečně a přesvědčivě odůvodnit, proč některé z navržených důkazů neprovedl. Nejvyšší správní

soud dospěl k závěru, že z napadeného rozsudku vyplývají důvody pro neprovedení stěžovatelem navržených důkazů (výsledky svědků) zcela srozumitelně. Stěžejním důvodem totiž byla jejich nadbytečnost. Výsledky svědků postrádají potenciál změnit názor městského soudu ohledně skutkových a právních otázek souvisejících s povahou veřejné zakázky, neboť listinné důkazy (založené ve správním spise) dostatečným způsobem dokládají, že zakázka na správu počítačové sítě byla stěžovatelem rozdělena účelově. Je rovněž zřejmé, že dílčí zakázky nebyly zadány způsobem předpokládaným v zákoně o veřejných zakázkách. Za těchto okolností lze souhlasit s městským soudem, že ani jisté pochybení finančního ředitelství, které se k neprovedení všech důkazů nevyjádřilo, nemohlo mít vliv na jeho konečné rozhodnutí. O zjištěném skutkovém stavu nemá zdejší soud pochybnosti a v souladu s městským soudem se domnívá, že by výsledky navržených svědků žádné nové skutečnosti neodhalily. I poslední námitka stěžovatele je tudíž nedůvodná.

Jeden kasační důvod je ovšem důvodný. Rozsudek krajského soudu je ve shora uvedeném smyslu zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to pro nevypořádání všech námitek vznesených ve správní žalobě. Nejvyšší správní soud proto kasační stížností napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je tento soud vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a jeho úkolem bude dostatečným způsobem (srov. požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí uvedené výše) vypořádat námitku ohledně výše odvodu za porušení rozpočtové kázně – konkrétně se vypořádat s tvrzením, že část peněžních prostředků byla čerpána v souladu s pravidly platnými pro zakázky malého rozsahu a tudíž do určeného limitu by ani netvořila součást povinnosti odvodu do státního rozpočtu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu